RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 263.692 van 23 juni 2025
in de zaak A. 233.760/VII-41.889

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Cocquyt
kantoor houdend te 2100 Deurne
Bisschoppenhoflaan 287, bus 6
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 27 mei 2021, strekt tot de cassatie van arrest nr. 253.961 van 4 mei 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 260.350 van 1 juli 2024 is het debat heropend.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een aanvullend verslag opgesteld, op grond van artikel 17 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 'tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State'.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 februari 2025.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anissa Boujdaini, die *loco* advocaat Jan Cocquyt verschijnt voor verzoeker en advocaat Laurent Bracke, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten zijn uiteengezet in arrest nr. 260.350 van 1 juli 2024. Er wordt naar verwezen.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een tweede middel een schending op van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: vreemdelingenwet).

Volgens verzoeker stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vast dat in de beslissing van de verwerende partij van 26 november 2020 (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing) enerzijds wordt gemotiveerd dat verzoeker zijn verblijfsrecht verliest omdat er geen relatie meer is met de referentiepersoon en aan geen van de uitzonderingen van artikel 42*quater*, § 4, van de vreemdelingenwet is voldaan, en anderzijds in die beslissing wordt gesteld dat, hoewel geen echtscheidingsprocedure is ingeleid, verzoeker niet aantoont dat zijn verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft er voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaaldelijk op gewezen dat hij nog steeds is gehuwd met zijn Belgische echtgenote en dat hij daarom onder de toepassing valt van de uitzonderingsgrond van artikel 42*quater*, § 1 (lees: "4"), 1°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet afdoende zijn middel beantwoordt betreffende de schending van de laatstgenoemde wetsbepaling en niet aangeeft waarom verzoeker ondanks diens huwelijk niet onder de in die bepaling voorziene uitzondering zou vallen.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij verwijst nog naar het vonnis van de familierechtbank van Leuven waarmee hij wordt gemachtigd zich afzonderlijk te vestigen.

Beoordeling

6. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant

of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest:

> "In de bestreden beslissing wordt inderdaad gesteld dat de echtscheidingsprocedure ingeleid werd, terwijl dit vooralsnog niet gebeurd blijkt te zijn. Niettemin doet de kritiek van verzoeker geen afbreuk aan de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers ook gemotiveerd dat ook al werd de echtscheiding tussen verzoeker en zijn echtgenote niet geregistreerd, er geen feitelijke samenwoonst is sedert minstens 4 april 2018 (voorstel ambtelijke schrapping) en er sindsdien geen gezinscel is. Verzoeker betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met zijn echtgenote. Evenmin toont hij aan dat hij nog een gezinscel met haar vormt. Er is *in casu* geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat zijn verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is ongeacht het feit dat de echtscheidingsprocedure nog niet werd opgestart door verzoeker."

8. Met de voormelde overwegingen geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk aan waarom verzoeker, hoewel hij nog gehuwd is, niet aantoont dat zijn verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, namelijk omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is met zijn echtgenote. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen licht hierbij concreet toe dat er sinds 4 april 2018 geen feitelijke samenwoonst is, dat er geen gezinscel wordt aangetoond en dat er geen

minimum aan relatie meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote. Uit de voormelde overwegingen van het bestreden arrest blijkt ook dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 42*quater*, § 4, 1°, van de vreemdelingenwet niet van toepassing acht, net omwille van het gebrek aan gezamenlijke vestiging tijdens het huwelijk.

Verzoeker toont geen schending aan van de in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht.

9. Het tweede middel is ongegrond.

B. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. Verzoeker werpt in een derde middel, dat hij in de memorie van wederantwoord herhaalt, een schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoeker voert aan dat hij, anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest oordeelt, wel degelijk heeft aangetoond dat de aanvankelijk bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Het is juist dat verzoeker sinds geruime tijd niet meer samenwoont met zijn echtgenote. Met een vonnis van 21 januari 2019 heeft de familierechtbank van Leuven verzoeker en zijn echtgenote overigens gemachtigd om apart te gaan wonen. De echtscheidingsprocedure werd evenwel niet ingeleid aangezien verzoeker en zijn echtgenote aan hun relatie wensten te werken. Het feit dat hij geen gezinscel meer vormt met zijn Belgische echtgenote, is volgens verzoeker geen reden om een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest zelf dat de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, vereist, maar dat samenwoning daartoe niet is vereist. Verzoeker laat gelden dat de verwerende partij dit enkel kan beamen, aangezien zij verzoeker op 7 mei 2019 opnieuw in het bezit heeft gesteld van een F-kaart, ook al woonde verzoeker op dat ogenblik niet meer samen met zijn echtgenote. Verzoeker verwijst daarbij naar arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het Grondwettelijk Hof.

Verzoeker vervolgt dat artikel 8 EVRM ook geen inmenging in de uitoefening van het door deze verdragsbepaling gewaarborgde recht toestaat, tenzij de inmenging door de wet is voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Verzoeker besluit dat te dezen geen sprake is van dit alles, vermits hij sinds 2017 in België is en sedertdien nooit in aanraking is gekomen met politie of gerecht. Hij vormt geen gevaar voor de openbare orde.

Beoordeling

11. Uit de feitelijke vaststellingen dat er sinds 4 april 2018 geen feitelijke samenwoonst is van verzoeker en zijn echtgenote, dat er geen gezinscel wordt aangetoond en dat er geen minimum aan relatie meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote, leidt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet enkel af dat artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet niet geschonden is, maar ook dat "[e]en schending van artikel 8 van het EVRM […] derhalve niet aannemelijk [wordt] gemaakt".

Met een algemene verwijzing naar artikel 8 van het EVRM, het zonder enige toelichting vermelden van rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het Grondwettelijk Hof en het vrijwel letterlijk herhalen van zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerde argumentatie tegen de aanvankelijk bestreden beslissing, toont verzoeker geen schending aan van artikel 8 van het EVRM door het bestreden arrest.

12. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op drieëntwintig juni tweeduizend vijfentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Bart Tettelin **Carlo Adams**